

g) ALTRES ASSUMPTE**Conselleria de Cultura, Educació i Esport**

DECRET 263/2004, de 3 de desembre, del Consell de la Generalitat, pel qual es declara bé d'interès cultural, amb la categoria de monument, l'església parroquial de l'Assumpció de la Mare de Déu de Vallibona (Castelló).
[2004/X12626]

L'article 31.5 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de patrimoni històric, artístic, monumental, arqueològic i científic. Així mateix, l'article 26.2 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, disposa que la declaració d'un Bé d'Interès Cultural es farà per mitjà de Decret del Consell de la Generalitat, a proposta de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport. Tot això sense perjudi de les competències que l'article 6 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol reserva a l'administració general de l'estat.

Per mitjà de Resolució de 28 de gener de 2004, de la Direcció General de Política Lingüística i Patrimoni Cultural Valencià, de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, es va acordar tindre per incoat expedient per a la declaració de bé d'interès cultural, amb categoria de monument, l'església parroquial de l'Assumpció de la Mare de Déu de Vallibona (Castelló).

En la tramitació de l'expedient, i de conformitat amb el que estableix l'article 27.5 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, s'han demanat els informes favorables del Consell Valencià de Cultura i de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles.

En compliment del que disposa l'article 27.6 de la citada llei, han sigut igualment observats els tràmits preceptius d'informació pública i audiència al Ajuntament de Vallibona i als propietaris de l'immoble.

En virtut del que exposa, d'acord amb el que estableix la normativa referenciada i vistes las alegacions presentades, a proposta del conseller de Cultura, Educació i Esport i després de la deliberació del Consell de la Generalitat, en la reunió del dia 3 de desembre de 2004,

DECRETE*Article 1*

Es declara bé d'interès cultural, amb categoria de monument, l'església parroquial de l'Assumpció de la Mare de Déu de Vallibona (Castelló).

Article 2

L'entorn de protecció afectat per la declaració de bé d'interès cultural, així com el seu règim de protecció, queda definit en els annexos adjunts que formen part del present decret. La documentació complementària obra en l'expedient de la seua raó.

Article 3

De conformitat amb el que disposa l'apartat 2.c) de l'article 28 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, participen de la condició de bé d'interès cultural els béns que, com a parts integrants, pertinències i accessoris, es relacionen en els annexos del present decret.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

La present declaració s'inscriurà en la secció primera de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià.

g) OTROS ASUNTOS**Conselleria de Cultura, Educación y Deporte**

DECRETO 263/2004, de 3 de diciembre, del Consell de la Generalitat, por el que se declara bien de interés cultural, con la categoría de monumento, la iglesia parroquial de la Asunción de la Virgen de Vallibona (Castellón). [2004/X12626]

El artículo 31.5 del Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana establece la competencia exclusiva de la Generalitat en materia de patrimonio histórico, artístico, monumental, arqueológico y científico. Asimismo, el artículo 26.2 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, de la Generalitat, del Patrimonio Cultural Valenciano, dispone que la declaración de un bien de interés cultural se hará mediante decreto del Consell de la Generalitat, a propuesta de la Conselleria de Educación, Cultura y Deporte. Todo ello sin perjuicio de las competencias que el artículo 6 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, reserva a la administración general del estado.

Mediante Resolución de 28 de enero de 2004, de la Dirección General de Política Lingüística y Patrimonio Cultural, de la Conselleria de Cultura, Educación y Deporte, se acordó tener por incoado expediente para la declaración de Bien de Interés Cultural, con categoría de Monumento, a favor de la iglesia parroquial de la Asunción de la Virgen de Vallibona (Castellón).

En la tramitación del expediente, y de conformidad con lo establecido en el artículo 27.5 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, se han recabado los informes favorables del Consell Valencià de Cultura y de la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos.

En cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 27.6 de la citada ley, han sido igualmente observados los trámites preceptivos de información pública y audiencia al Ayuntamiento de Vallibona y a los propietarios del inmueble.

En virtud de lo expuesto, de acuerdo con lo establecido en la normativa referenciada y vistas las alegaciones presentadas, a propuesta del conseller de Cultura, Educación y Deporte y previa deliberación del Consell de la Generalitat, en la reunión del día 3 de diciembre de 2004,

DECRETO*Artículo 1*

Se declara bien de interés cultural, con categoría de monumento, la iglesia parroquial de la Asunción de la Virgen de Vallibona (Castellón).

Artículo 2

El entorno de protección afectado por la declaración de bien de interés cultural, así como el régimen de protección del mismo, queda definido en los anexos adjuntos que forman parte del presente decreto. La documentación complementaria obra en el expediente de su razón.

Artículo 3

De conformidad con lo dispuesto en el apartado 2.c) del artículo 28 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, participan de la condición de bien de interés cultural los bienes que, como partes integrantes, pertenencias y accesorios, se relacionan en los anexos del presente decreto.

DISPOSICION ADICIONAL

La presente declaración se inscribirá en la sección primera del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano.

DISPOSICIÓ FINAL

El present decret es publicarà en el *Boletín Oficial del Estado* i entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 3 de desembre de 2004

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

El conseller de Cultura, Educació i Esport,
ALEJANDRO FONT DE MORA TURÓN

ANNEX I

DADES SOBRE EL BÉ OBJECTE DE LA DECLARACIÓ

1. Denominació

Església parroquial de l'Assumpció de la Mare de Déu.

2. Descripció

Basada principalment en l'article d'Arturo Zaragoza, ressenyat en la bibliografia.

a) Immoble objecte de la declaració

La població de Vallibona està situada en el profund solc pel qual discorre el riu Cérvol, en la comarca dels Ports, al nord de Castelló. Està assentada en un vessant orientat al sud-est, en un meandre del riu. A les seues esquenes s'alcen grans muralles rocoses que la protegeixen dels vents del nord. En la part més alta, rodejada per l'estret llogaret, es localitza l'església parroquial.

Esta església posseïx un extraordinari interès, per ser un exemple excel·lent de temple dels anomenats de Reconquista, amb arcs diafragma de traçat apuntat i coberta de teula a dos aigües. Disposa, a més, d'una sostrada mudèjar d'una excel·lent factura i única en la seua significativa decoració policroma. De gran qualitat i bellesa és també el revestiment barroc que emmascara la seua arquitectura original.

La notícia més antiga coneguda sobre la parròquia de Vallibona és la referència als pagaments del delme de la croada en 1279 i 1280. La quantia d'estos és semblant a la de llogarets de major importància, com Catí, Portell o Vilafranca. El fet que van fer els pagaments a través de la parròquia fa pensar que ja existia l'edifici que donava recer a esta institució.

L'església és d'una sola nau, rectangular, amb capelles laterals disposades entre contraforts. Consta de sis trams, dels quals alguns són trapezoidals, que van adaptant el rectangle inicial a les corbes de nivell del terreny. Les longituds dels trams són diferents. Oscil·len entre els 2,50 i 3,50 metres. El tram dels peus és de major profunditat, 5,90 metres, la qual cosa permet allotjar un cor de certa amplitud.

Al voltant de la nau es disposen diverses construccions dependents de la parròquia: després de la cruïxa que allotja el presbiteri se situa la sagristia, i sobre esta, un porxo magatzem. Al costat de l'evangeli, junt amb la capçalera, s'afegix la capella de la Comunió, que és de planta rectangular i es cobrix amb una volta de canó paredada. En el mateix costat, als peus, està situada la torre campanar. Esta és de planta quadrada i consta de dos cossos. El primer és de maçoneria, i en el seu interior es desenvolupa l'escala d'accés. El segon allotja les campanes, és de planta vuitavada i està construït amb rajola. La torre es corona amb un capitell, de planta octogonal de teula. El campanar, en el seu conjunt, té un fort sabor mudèjar. Recorda les construccions aragoneses d'este estil dels segles XVII i XVIII. Als peus de l'església, al costat de la torre, se situa la casa abadia. Finalment, en el mur façana orientat cap al sud, s'afegix un porxo que protegeix l'entrada lateral i cobrix el carreró que rodeja l'església per eixe costat. El porxo té una coberta llenyosa, i s'hi accedix a través de dos arcs apuntats situats en els extrems del cobert. Tres arcs del mateix traçat es disposen en el seu mur sud.

DISPOSICION FINAL

El presente decreto se publicará en el *Boletín Oficial del Estado* y entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Valencia, 3 de diciembre de 2004.

El presidente de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

El conseller de Cultura, Educación y Deporte,
ALEJANDRO FONT DE MORA TURÓN

ANEXO I

DATOS SOBRE EL BIEN OBJETO DE LA DECLARACIÓN

1. Denominación

Iglesia parroquial de la Asunción de la Virgen.

2. Descripción

Basada principalmente en el artículo de Arturo Zaragoza, reseñado en la bibliografía.

a) Inmueble objeto de la declaración

La población de Vallibona está situada en el profundo surco por el que discurre el río Cérvol en la comarca de Els Ports, al norte de Castellón. Está asentada en una ladera orientada a sudeste, en un meandro del río. A sus espaldas se levantan grandes murallas rocosas que la protegen de los vientos del norte. En la parte más alta, rodeada por el apretado caserío se localiza la iglesia parroquial.

Esta iglesia posee un extraordinario interès, por ser un ejemplo excelente de templo de los llamados «De Reconquista», con arcos diafragma de trazado apuntado y cubierta de teja a dos aguas. Dispone además de una techumbre mudèjar de una excelente factura y única en su significativa decoración policroma. De gran calidad y belleza es también el revestimiento barroco que emmascara su arquitectura original.

La noticia más antigua conocida sobre la parroquia de Vallibona es la referencia a los pagos del diezmo de la cruzada en 1279 y 1280. La cuantía de éstos es similar a aldeas de mayor importancia como Catí, Portell o Villafranca. El hecho de que hicieron los pagos a través de la parroquia hace pensar que ya existía el edificio que daba cobijo a esta institución.

La iglesia es de una sola nave, rectangular, con capillas laterales dispuestas entre contrafuertes. Consta de seis tramos, de los que algunos son trapezoidales, que van adaptando el rectángulo inicial a las curvas de nivel del terreno. Las longitudes de los tramos son diferentes. Oscilan entre los 2,50 y 3,50 metros. El tramo de los pies es de mayor profundidad, 5,90 metros, lo que permite alojar un coro de cierta amplitud.

Alrededor de la nave se disponen diversas construcciones dependientes de la parroquia: tras la cruja que aloja el presbiterio se sitúa la sacristía y sobre ésta un desván almacén. Al lado del evangelio, junto a la cabecera, se añade la capilla de la Comunió, que es de planta rectangular y se cubre con una bóveda de cañón tabicada. En el mismo lado, a los pies, está situada la torre campanario. Esta es de planta cuadrada y consta de dos cuerpos. El primero es de mampostería y en su interior se desarrolla la escalera de acceso. El segundo aloja las campanas, es de planta ochavada y está construido con ladrillo. La torre se remata con un capitel, de planta octogonal de teja. El campanario, en su conjunto, tiene un fuerte sabor mudèjar. Recuerda a las construcciones aragonesas de este estilo de los siglos XVII y XVIII. A los pies de la iglesia, junto a la torre, se sitúa la casa abadia. Por último en el muro fachada orientado a sur se añade un porche que protege la entrada lateral y cubre el callizo que rodea la iglesia por ese lado. El porche tiene una cubierta leñosa, se accede a él a través de dos arcos apuntados situados en los extremos del cobertizo. Tres arcos del mismo trazado, se disponen en el muro sur del mismo.

La nau es cobrix amb una volta de canó amb llunetes. El tram dels peus, amb una cúpula oval rebaixada que recolza en l'arc de faixó de la nau i en petxines disposades en la testera dels peus. La cúpula es tanca amb una gran clau de fusta tallada i daurada. Les capelles es cobrixen amb voltes de canó, excepte la quarta del costat de l'epístola, que ho fa amb una cúpula sobre petxines. Totes les voltes són paredades, i estan decorades amb potents esgrafiats, amb motius vegetals en la seua major part, de gran efecte. L'òrgan, datat en 1791, està situat sobre la capella del segon tram del costat de l'epístola.

L'església té dos accessos. L'entrada situada als peus està formada per un arc rebaixat i motlurat que és de l'art dels segles XV o XVI. L'entrada lateral és més antiga, ja que conserva una portada de tradició romànica. Està situada en el tercer tram del costat de l'epístola. Queda protegida pel porxo, i es forma per mitjà d'un gran arc de pedra dovellat que es tendix des d'impostes motlurades i queda rematat per un cordó de similar motluració. L'arc ha sigut escairat i repicat. A l'exterior, en el tram de la capçalera, es veu una finestra gòtica cegada que conserva restes de mainell i de la traceria.

La sostrada medieval

Sobre les voltes paredades pot veure's, descansant en arcs diafragma de pedra, de traçat apuntat i 11,40 metres de llum, la sostrada medieval. Este disposa de dos vessants. Es conserva intacte el vessant corresponent al costat de l'epístola. El vessant corresponent al costat de l'evangeli i la gaveta van ser desmuntats al començament del segle XX, amb l'objecte de formar una nova coberta de major altura i amplitud que alberga l'afegida capella de la Comunió. El bigam i l'enfustat procedixen en gran part de la sostrada desmuntada. Este fet permet observar la forma i dimensions de les distintes peces que formen la coberta, la qual cosa ajuda la reconstrucció gràfica d'esta.

No queda res de la sostrada del tram dels peus, excepte uns permòdols de fusta sobre l'arc. Són, doncs, cinc els trams de sostrada conservats.

La sostrada és de fusta de pi policroma. La pintura, que conserva un viu colorit, està aplicada sobre una base al tremp. Els colors predominants són el roig, el verd i el groc. Degué pintar-se en taller i armar-se posteriorment, ja que algunes peces disperses mostren com van ser retallades, una vegada pintades, per a situar-les en el seu lloc.

Estructuralment, es compon de set peces diferents, cada una de les quals porta un tipus de decoració específica. Independentment d'estes peces es troba la gaveta central.

Les peces descrites, de baix a dalt, són les següents:

1r. Permòdols. Servixen de suport a les bigues i per acurtar la llum dels trams. Són tots dels anomenats de proa. Estan tallats en una escairada de 13 x 13 cm, i volen 39 cm. En estos hi ha pintats grotescos caps humans allotjats entre rissos.

2n. Sabatilles. Les bigues descansen sobre els permòdols per mitjà d'esta peça. Tenen el perfil bisellat i estan decorades amb dents de serra.

3r. Jàsseres o bigues. Són de secció trapezoïdal. La base és de 13 cm, i les altures, de 19 cm i 24 cm. La longitud és variable; la mitjana és de 3,40 m. Estan decorades amb dos bandes horitzontals de color roig, sobre les quals es munten cartel·les amb escuts heràldics. Estos es disposen en nombre de tres per obertura i cara; estan emmarcats en llaceria, i destaquen sobre un fons de motius vegetals. De moment, atesa la dificultat d'accés a la coberta, només s'han localitzat 17 escuts diferents, entre els quals el de la població i el reial d'Aragó. Altres escuts podrien identificar-se amb el de la ciutat de Morella o amb famílies de la mateixa ciutat (Punter, Aguiló).

4t. Travessers. Descansen transversalment sobre bigues. Tenen una secció de 7 x 8,5 cm; porten estries per a allotjar-hi les tapes; és l'única peça de la sostrada que manca de decoració.

5è. Tapadures. Oculten el punt de contacte entre els travessers i les bigues. Són fines plaquetes la longitud de les quals depèn de la separació dels travessers. Porten una decoració extremadament diversa: franges, lletroïdes musulmans, flora estilitzada, animals i figures humanes.

La nave se cubre con una bóveda de cañón con lunetos. El tramo de los pies con una cúpula oval rebajada que se apoya en el arco fajón de la nave y en pechinas dispuestas en el testero de los pies. La cúpula se cierra con una gran clave de madera tallada y dorada. Las capillas se cubren con bóvedas de cañón excepto la cuarta del lado de la epístola que lo hace con una cúpula sobre pechinas. Todas las bóvedas son tabicadas y están decoradas con potentes esgrafiados, con motivos vegetales en su mayor parte, de gran efecto. El órgano, fechado en 1791, está situado sobre la capilla del segundo tramo del lado de la epístola.

La iglesia tiene dos accesos. La entrada situada a los pies está formada por un arco rebajado y moldurado que es del arte de los siglos XV o XVI. La entrada lateral es más antigua ya que conserva una portada de tradición románica. Está situada en el tercer tramo del lado de la epístola. Queda protegida por el porche y se forma mediante un gran arco de piedra dovelado que se tiende desde impostas molduradas y queda rematado por un cordón de similar molduración. El arco ha sido escuadrado y repicado. Al exterior, en el tramo de la cabecera, se ve una ventana gótica cegada que conserva restos de mainel y de la tracería.

La techumbre medieval

Sobre las bóvedas tabicadas, puede verse, descansando en arcos diafragma de piedra, de trazado apuntado y 11,40 m de luz, la techumbre medieval. Esta dispone de dos vertientes. Se conserva intacto el faldón correspondiente al lado de la epístola. El faldón correspondiente al lado del evangelio y la artesa fueron desmontados, a comienzos del presente siglo, con el objeto de formar una nueva cubierta de mayor altura y amplitud que cobija a la añadida capilla de la Comunió. El viguerío y la tablazón proceden en gran parte de la techumbre desmontada. Este hecho permite observar la forma y dimensiones de las distintas piezas que forman la cubierta, lo cual ayuda a la reconstrucción gráfica de la misma.

No queda nada de la techumbre del tramo de los pies salvo unos canecillos de madera sobre el arco. Son pues, cinco los tramos de techumbre conservados.

La techumbre es de madera de pino policroma. La pintura, que conserva un vivo colorido, está aplicada sobre una base al temple. Los colores predominantes son el rojo, el verde y el amarillo. Debió pintarse en taller y armarse posteriormente, ya que algunas piezas descabaladas muestran como fueron recortadas, una vez pintadas, para situarlas en su lugar.

Estructuralmente se compone de siete piezas diferentes, cada una de las cuales lleva un tipo de decoración específica. Independientemente de estas piezas se encuentra la artesa central.

Las piezas descritas, de abajo a arriba, son las siguientes:

1º Canecillos. Sirven de apoyo a las vigas y para acortar la luz de los tramos. Son todos ellos de los llamados de proa. Están tallados en una escuadría de 13 x 13 cm., vuelan 39 cm. En ellos hay pintadas grotescas cabezas humanas alojadas entre rizos.

2º Zapatillas. Las vigas descansen sobre los canecillos por medio de esta pieza. Tienen el perfil biselado y están decoradas con dientes de sierra.

3º Jácnas o vigas. Son de sección trapezoidal. La base es de 13 cm y las alturas de 19 cm y 24 cm. La longitud es variable., la media es de 3,40 m. Están decoradas con dos bandas horizontales de color rojo, sobre ellas se montan cartel·les con escudos heráldicos. Estos se disponen en número de tres por vano y cara, están enmarcados en lacería y destacan sobre un fondo de motivos vegetales. Por el momento, dada la dificultad de acceso a la cubierta solo se han localizado 17 escudos diferentes entre ellos el de la población y el real de Aragón. Otros escudos podrían identificarse con el de la ciudad de Morella o familias de la misma ciudad (Punter, Aguiló).

4º Largueros. Descansen transversalmente sobre vigas. Tienen una sección de 7 x 8,5 cm, llevan acanaladuras para alojar las tabicadas, es la única pieza de la techumbre que carece de decoración.

5º Tabicadas. Ocultan el encuentro entre los largueros y las vigas. Son finas tablillas cuya longitud depende de la separación de los largueros. Llevan una decoración extremadamente diversa: franjas, letroïdes musulmanes, flora estilizada, animales y figuras humanas.

6è. Tapajuntes. Són llistons de perfil trapezoïdal. Se situen sobre els travessers ocultant el punt de contacte de les posts entre si i amb la resta de les peces. El perfil bisellat fa que es formen xicotets cassetons successius. Estan decorats amb botons de flor i dents de serra.

7è. Posts. Tanquen la sostrada, i sobre estes descansa una grossa capa de morter pobre i la teula. Tenen aproximadament dos metres de llargària, i porten només pintat l'espai que queda visible des de baix. Són les peces de major riquesa decorativa. Les situades en el vessant intacte estan decorades amb estrelles i temes vegetals emmarcats per llaceries. La dimensió de la zona pintada de la post és variable segons el tram.

Les posts de major interès es troben desordenades, fora de la seua situació original. Han de procedir de la gaveta central, ja que les seues dimensions no corresponen amb la dels vessants. Algunes adopten forma d'alfardó. Entre els temes decoratius hi ha un cavaller amb escut. L'escut ostenta la figura d'una mitja lluna (escut que també es troba en les cartelles de les bigues), una dona nua (Eva), escenes cortesanes, animals amb cap humà, entrelaçats i inscripcions cúfiques.

En el conjunt pictòric de la sostrada s'evidencia diversitat de tradicions culturals. Els entrelaçats, el tractament de temes vegetals i les inscripcions cúfiques són de clara procedència mudèjar. Les escenes cortesanes, el cavaller de la mitja lluna o Eva poden adscriure's al gòtic lineal. A pesar de la diversitat de temes i estils, la sostrada pareix haver-se construït d'una sol impuls. L'organització estructural és idèntica en tots els trams, i els boquets des d'on s'estenen les bigues, que són les primeres peces col·locades, són iguals en tota la sostrada.

b) Parts integrants

L'església amb el seu campanar, sagristia i la capella de la Comunió.

c) Delimitació de l'entorn afectat

Justificació de la delimitació proposada:

El criteri general seguit per a la delimitació de l'entorn de protecció consisteix a incloure dins de la seua àrea els següents elements urbans:

– Parcel·les que limiten directament amb la que ocupa el BIC, podent afectar el mateix, tant visualment com físicament qualsevol intervenció que es realitze sobre elles.

– Parcel·les que donen al mateix espai públic que el BIC i que en constitueixen l'entorn visual i ambiental immediat, i en el qual qualsevol intervenció que es realitze pugui suposar una alteració de les condicions de percepció d'aquell o del caràcter de l'espai urbà.

– Espais públics en contacte directe amb el BIC i les parcel·les enumerades anteriorment, i que constitueixen part del seu ambient urbà immediat.

– Edificacions o qualsevol element del paisatge urbà que, tot i no tindre una situació d'immediateza amb el BIC, afecten de manera fonamental la percepció d'este.

Origen: Punt A, situat en l'eix del carrer de Sant Doméneq, intersecció amb la prolongació de la mitgera esquerra de la casa núm. 11 del carrer de Sant Doméneq.

Sentit: Horari.

Línia delimitadora: La línia que delimita l'entorn de protecció de l'església recorre les parts posteriors de les cases que donen al carrer de Sant Doméneq, continua per les façanes de les cases núm. 10, núm. 12, núm. 14 i núm. 16 del carrer de Sant Roc. Creua el carrer de Mossén Vicent per a continuar per la mitgera nord de la casa núm. 2 d'esta. Continua per les parts posteriors de les cases que donen al carrer de Roda Soriano, fins a la núm. 13; gira cap al sud-oest per la mitgera est d'esta casa, creua el carrer de Roda Soriano i s'introdueix en l'illa cadastral núm. 2909 per la mitgera sud-est de la casa núm. 16 d'este carrer. Continua per les parts posteriors de les cases números 14, 12, 10, 8, 6, 4 i 2 del carrer, per a prosseguir cap a l'est per les parts posteriors de les cases amb façana a la plaça del Cabdill, fins al carrer del Portalet, creuant-lo, per a continuar per la part posterior de la casa núm. 5 de la plaça del Cabdill fins al punt d'origen.

6º Tapajuntas. Son listones de perfil trapezoidal. Se sitúan sobre los largueros ocultando el encuentro de las tablas entre sí y con el resto de las piezas. El perfil biselado hacen que se formen pequeños artesones sucesivos. Están decorados con botones de flor y dientes de sierra.

7º Tablas. Cierran la techumbre y sobre ellas descansa una gruesa capa de mortero pobre y la teja. Tienen aproximadamente dos metros de longitud y llevan solamente pintado el espacio que queda visible desde bajo. Son las piezas de mayor riqueza decorativa. Las situadas en el faldón intacto están decoradas con estrellas y temas vegetales enmarcadas por laceria. La dimensión de la zona pintada de la tabla es variable según el tramo.

Las tablas de mayor interès se encuentran descabaladas, fuera de su situación original. Deben proceder de la artesa central ya que su dimensión no corresponde con la de los faldones. Algunas adoptan forma de alfardón. Entre los temas decorativos hay un caballero con escudo. El escudo ostenta la figura de una media luna (escudo que también se encuentra en las cartelas de las vigas), una mujer desnuda (Eva), escenas cortesanas, animales con cabeza humana, entrelazados e inscripciones cúficas.

En el conjunto pictórico de la techumbre se evidencia diversidad de tradiciones culturales. Los entrelazados, el tratamiento de temas vegetales y las inscripciones cúficas son de clara procedencia mudèjar. Las escenas cortesanas, el caballero de la media luna o Eva pueden adscribirse al gòtico lineal. A pesar de la diversidad de temas y estilos la techumbre parece haberse construido de un solo empeño. La organización estructural es idèntica en todos los tramos y los canes desde donde se tienden las vigas que son las primeras piezas colocadas, son iguales en toda la techumbre.

b) Partes integrantes

La iglesia con su campanario, sacristía y la capilla de la Comunió.

c) Delimitación del entorno afectado

Justificación de la delimitación propuesta:

El criterio general seguido para la delimitación del entorno de protección consiste en incluir dentro de su área los siguientes elementos urbanos:

– Parcelas que limitan directamente con la que ocupa el bien de interès cultural (BIC), pudiendo afectar al mismo, tanto visual como físicamente cualquier intervención que se realice sobre ellas.

– Parcelas recayentes al mismo espacio público que el BIC y que constituyen el entorno visual y ambiental inmediato y en el que cualquier intervención que se realice pueda suponer una alteración de las condiciones de percepción del mismo o del carácter del espacio urbano.

– Espacios públicos en contacto directo con el BIC y las parcelas enumeradas anteriormente y que constituyen parte de su ambiente urbano inmediato.

– Edificaciones o cualquier elemento del paisaje urbano que aún no teniendo una situación de inmediatez con el BIC afecten de forma fundamental a la percepción del mismo.

Origen: Punto A, situado en el eje de la calle Santo Domingo, intersección con la prolongación de la medianera izquierda de la casa nº 11 de la calle Santo Domingo.

Sentido: Horario.

Línea delimitadora: La línea que delimita el entorno de protección de la iglesia recorre las traseras de las casas que dan a la calle Santo Domingo, continúa por las fachadas de las casas nº 10, nº 12, nº 14 y nº 16 de la calle San Roque. Cruza la calle Mossen Vicente para continuar por la medianera norte de la casa nº 2 de ella. Continúa por las traseras de las casas recayentes a la calle Roda Soriano, hasta la nº 13, gira a sudoeste por la medianera este de esta casa, cruza la calle Roda Soriano y se introduce en la manzana catastral nº 2909 por la medianera sudeste de la casa nº 16 de esta calle. Continúa por las traseras de las casas números 14, 12, 10, 8, 6, 4 y 2 de la calle para proseguir a este por las traseras de las casas con fachada a la plaza del Caudillo, hasta la calle del Portalet, cruzándola, para continuar por la trasera de la casa nº 5 de la plaza del Caudillo hasta el punto de origen.

d) Béns mobles que comprén i que constituïsquen part essencial de la seua història

1. PARTS INTEGRANTS:

1.a) Decoració mural de la volta de la nau i del cor, que representa esgrafiats. Datan del segle XVIII (12.01.127-001-0061; 12.01.127-001-0063; 12.01.127-001-0065)

1.b) En el cor

– Relleu escultòric sobre petxina que representa Sant Pere. Anònim, del segle XVIII. (12.01.127-001-0067)

– Òrgan barroco, datat en 1791 (12.01.127-001-0113)

– Cadirat del cor. Compost per dos grups de seients. D'estil neoclàssic i datable entre final del segle XVIII i començament del segle XIX. (12.01.127-001-0059; 12.01.127-001-0060)

– Barana del cor. Segle XVIII. (12.01.127-001-0058)

1.c) En la sagristia:

– Moble calaixer. Segle XIX. (12.01.127-001-0041)

1.d) En la sostrada:

– Conjunt de jàsseres o bigues, permòdols, posts i vessants amb decoració policroma que representa escuts, motius geomètrics i vegetals i figures humanes. Datable entre el segle XIII i XIV (des de 12.01.127-001-0111.02 fins a 12.01.127-001-0111.28)

2. PERTINENCES I ACCESSORIS:

2.a) Retaula de Sant Doménec de Guzmán. Procedent del segle XV i obra de Valentí Montoliu. Tan sols se'n conserven cinc taules. (Des de 12.01.127-001-0112.00 fins a 12.01.127-001-0112.07)

2.b) Fragment de taula amb pintura gòtica. S. XIV (12.01.127-001-0008)

2.c) Orfebreria:

– Creu processional de plata. Segle XV (segon terç). Punxó de Morella (12.01.127-001-0017)

– Creu processional de plata sobredaurada. Segle XV (segon terç). Punxó de Morella (12.01.127-001-0018)

– Calze de plata sobredaurada. Segle XV. Punxó de València (12.01.127-001-0029)

– Custòdia de plata sobredaurada. Segle XVII (12.01.127-001-0021)

– Lignum crucis de plata. S. XIV. Punxó de Morella. (12.01.127-001-0015).

– Lignum crucis de plata. S. XIV. (12.01.127-001-0016)

– Calze de plata sobredaurada. Datat en 1626. (12.01.127-001-0009)

– Calze de plata sobredaurada. S. XVIII. (12.01.127-001-0011)

– Reliquiari de Sant Doménec, de plata sobredaurada. S. XIX. Punxó de José Gallén (12.01.127-001-0020)

– Calze neogòtic de plata.

e) Normativa de protecció de l'immoble i el seu entorn Monument:

Article 1

Caldrà ajustar-se al que preveu la secció segona, del capítol III, del títol II de la Llei 4/1998 d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, relativa al règim dels béns immobles d'interès cultural, en allò aplicable a la categoria de Monument.

Article 2

Els usos permesos seran tots aquells que siguen compatibles amb la posada en valor i gaudi patrimonial del Bé i contribuïsquen a la consecució dels dits fins. L'autorització particularitzada d'ús es regirà segons allò que disposa l'article 35 de la Llei del Patrimoni Cultural Valencià.

Entorn de protecció:

Article 3

Es mantindrà la parcel·lació existent, si bé podrà acceptar-se l'agrupació de les parcel·les de l'entorn, mentres no se supere una amplària final màxima de façana de 16 m.

d) Bienes muebles que comprende y constituyan parte esencial de su historia

1. PARTES INTEGRANTES

1.a) Decoración mural de la bóveda de la nave y del coro, representando esgrafiados. Datan del siglo XVIII (12.01.127-001-0061; 12.01.127-001-0063; 12.01.127-001-0065)

1.b) En el coro

– Relieve escultórico sobre pechina representando a San Pedro. Anónimo, del siglo XVIII. (12.01.127-001-0067)

– Órgano barroco, fechado en 1791 (12.01.127-001-0113)

– Sillería del coro. Compuesta por dos grupos de asientos. De estilo neoclásico y datable entre finales del siglo XVIII y comienzos del siglo XIX. (12.01.127-001-0059; 12.01.127-001-0060)

– Barandilla del coro. Siglo XVIII. (12.01.127-001-0058)

1.c) En la sacristía:

– Mueble cajonero. Siglo XIX. (12.01.127-001-0041)

1.d) En la techumbre:

– Conjunto de jácenas o vigas, canecillos, tablas y faldones con decoración policroma representando escudos, motivos geométricos y vegetales y figuras humanas. Datable entre el siglo XIII y XIV. (Desde 12.01.127-001-0111.02 hasta 12.01.127-001-0111.28)

2. PERTENENCIAS Y ACCESORIOS

2.a) Retablo de Santo Domingo de Guzmán. Procedente del siglo XV y obra de Valentín Montoliu. Tan sólo se conservan cinco tablas. (Desde 12.01.127-001-0112.00 hasta 12.01.127-001-0112.07)

2.b) Fragmento de tabla con pintura gòtica. S. XIV (12.01.127-001-0008)

2.c) Orfebreria:

– Cruz procesional de plata. Siglo XV (segundo tercio). Punzón de Morella (12.01.127-001-0017)

– Cruz procesional de plata sobredorada. Siglo XV (segundo tercio). Punzón de Morella (12.01.127-001-0018)

– Cáliz de plata sobredorada. Siglo XV. Punzón de Valencia (12.01.127-001-0029)

– Custodia de plata sobredorada. Siglo XVII (12.01.127-001-0021)

– Lignum crucis de plata. S. XIV. Punzón de Morella. (12.01.127-001-0015).

– Lignum crucis de plata. S. XIV. (12.01.127-001-0016)

– Cáliz de plata sobredorada. Fechado en 1626. (12.01.127-001-0009)

– Cáliz de plata sobredorada. S. XVIII. (12.01.127-001-0011)

– Relicario de Santo Domingo, de plata sobredorada. S. XIX. Punzón de José Gallén (12.01.127-001-0020)

– Cáliz neogòtico de plata.

e) Normativa de protecció del inmueble y su entorno Monumento:

Artículo 1

Se atenderá a lo previsto en la sección segunda, del capítulo III, del título II, de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, relativa a al régimen de los bienes inmuebles de interés cultural, en aquello aplicable a la categoría de Monumento.

Artículo 2

Los usos permitidos serán todos aquellos que sean compatibles con la puesta en valor y disfrute patrimonial del bien y contribuyan a la consecución de dichos fines. La autorización particularizada de uso se regirá según lo dispuesto por el artículo 35 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano.

Entorno de protección:

Artículo 3

Se mantendrá la parcelación existente, si bien podrá aceptarse la agrupación de las parcelas del entorno, mientras no se supere una anchura final máxima de fachada de 16 m.

Article 4

Les alineacions seran les establides en el Projecte de Delimitació de Sòl Urbà de Vallibona, aprovat definitivament per la Comissió Territorial d'Urbanisme el 22 de desembre de 1988. L'altura reguladora, definida segons el Reglament de Zones d'Ordenació Urbanística de la Comunitat Valenciana, dels edificis serà l'actualment existent en els edificis anteriors a 1940. En la resta, no superarà el nombre màxim de plantes de tres, inclosa la baixa, amb una alçària reguladora de 9,50 m. Els edificis que superen este nombre de plantes es regiran pel règim "Fora d'ordenació". A este efecte en els supòsits en què, conclosa la seua vida útil, es pretenguen obres de reforma de transcendència equiparable a la reedificació, una remodelació amb eliminació de les plantes superiors o una substitució voluntària dels mateixos, se li aplicaran les ordenances de protecció d'aquesta normativa.

Article 5

L'ús característic dels edificis serà el residencial, amb els usos compatibles acceptats pel Projecte de Delimitació de Sòl.

Article 6

En els edificis de l'entorn, pel seu alt valor ambiental i testimonial, d'una arquitectura i tipologia que caracteritza l'entorn del monument, no es podran demolir les façanes visibles des de la via pública, preservant i restaurant els caràcters originaris d'estes.

Article 7

Les façanes de remodelació d'aquelles que no siguen tradicionals s'adequaran amb caràcter estètic a la tipologia i acabats de la zona, atenent les disposicions següents:

- Els ràfols de coberta seran els tradicionals en la zona.
- Els buits seran de proporció vertical, disposició i dimensions característiques de la zona.
- Es prohibixen els acabats amb materials no tradicionals o que comporten la imitació d'altres materials.
- Els balcons seran de safata, de grossor no superior a 15 cm, vol no superior a 50 cm, longitud màxima d'1.80 metres i barana de ferro o de fusta, prohibint-se els miradors.
- Les fusteries seran de fusta de color i poliment tradicional.
- Es prohibixen les persianes, excepte les persianetes exteriors enrotllables tradicionals.

Article 8

Les obres de reforma interior, que aconseguisquen el nivell de rehabilitació, que s'escometen en els edificis inclosos en l'entorn, hauran d'adequar la façana a les condicions estètiques d'esta normativa.

Article 9

Les cobertes seran inclinades, de pendent màxima del 35%, a dos aigües, de teula àrab. L'altura màxima de carener serà de 2,30 m sobre la cornisa.

Article 10

De conformitat amb el que disposa l'article 35 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, i encara quan es dote d'una planificació patrimonialment validada, qualsevol actuació en el bé o en el seu entorn de protecció requerirà de l'autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de cultura.

Article 11

Totes les actuacions i obres que suposen l'alteració del subsòl del conjunt quedaran subjectes al que disposa el títol III de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, i requeriran la prèvia intervenció arqueològica.

Artículo 4

Las alineaciones serán las establecidas en el Proyecto de Delimitación de Suelo Urbano de Vallibona, aprobado definitivamente por la Comisión Territorial de Urbanismo el 22 de diciembre de 1988. La altura reguladora, definida según el Reglamento de Zonas de Ordenación Urbanística de la Comunidad Valenciana, de los edificios será la actualmente existente en los edificios anteriores a 1940. En el resto no superará el número máximo de plantas de tres, incluida la baja con una altura reguladora de 9,50 m. Los edificios que superen este número de plantas se regirán por el régimen, "Fuera de ordenación". A tal efecto en los supuestos en los que, concluida su vida útil, se pretendan obras de reforma de trascendencia equiparable a la reedificación, una remodelación con eliminación de las plantas superiores o una sustitución voluntaria de los mismos, le serán de aplicación las ordenanzas de protección de esta normativa.

Artículo 5

El uso característico de los edificios será el residencial con los usos compatibles aceptados por el Proyecto de Delimitación de Suelo.

Artículo 6

En los edificios del entorno, por su alto valor ambiental y testimonial de una arquitectura y tipología que caracteriza el entorno del monumento, no se podrán demoler las fachadas visibles desde la vía pública, preservando y restaurando los caracteres originarios de las mismas.

Artículo 7

Las fachadas de remodelación de aquellas no tradicionales se adecuarán con carácter estético a la tipología y acabados de la zona atendiendo a las siguientes disposiciones:

- Los aleros de cubierta serán los tradicionales en la zona.
- Los huecos serán de proporción vertical, disposición y dimensiones características de la zona.
- Se prohíben los acabados con materiales no tradicionales o que supongan la imitación de otros materiales.
- Los balcones serán de bandeja de grosor no superior a 15 cm, vuelo no superior a 50 cm, longitud máxima de 1.80 m. y barandilla de hierro o de madera, prohibiéndose los miradores.
- Las carpinterías serán de madera de color y pulimento tradicional.
- Se prohíben las persianas, salvo las persianillas exteriores enrollables tradicionales.

Artículo 8

Las obras de reforma interior, que alcancen el nivel de rehabilitación, que se acometan en los edificios incluidos en el entorno deberán adecuar la fachada a las condiciones estéticas de esta normativa.

Artículo 9

Las cubiertas serán inclinadas, de pendiente máxima del 35%, a dos aguas, de teja árabe. La altura máxima de cumbrera será de 2,30 m sobre la cornisa.

Artículo 10

De conformidad con lo dispuesto en el artículo 35 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, y aún cuando se dote de una planificación patrimonialmente validada, cualquier actuación en el bien o en su entorno de protección requerirá de la autorización previa de la Conselleria competente en materia de Cultura.

Artículo 11

Todas las actuaciones y obras que supongan la alteración del subsuelo quedarán sujetas a lo dispuesto en el título III de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, y requerirán la previa intervención arqueológica.

Béns mobles

Article 12

Caldrà ajustar-se al que disposa la secció tercera, del capítol III, del títol II de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, relativa al règim dels béns mobles d'interès cultural.

DISPOSICIÓ GENERAL

Article 13

La contravenció del que preveu la present normativa determinarà la responsabilitat dels seus causants en els termes establits en la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, i la resta de lleis que s'hi apliquen.

ANNEX II
DOCUMENTACIÓ GRÀFICA

Bienes muebles

Artículo 12

Se atenderá a lo dispuesto en la sección tercera, del capítulo III, del título II, de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, relativa al régimen de los bienes muebles de interés cultural.

DISPOSICION GENERAL

Artículo 13

La contravención de lo previsto en la presente normativa determinará la responsabilidad de sus causantes en los términos establecidos en la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, y demás leyes que sean de aplicación.

ANEXO II
DOCUMENTACIÓN GRÁFICA